

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
GIOVANNIEGO PITRUZZELLI
przedstawiona w dniu 14 lipca 2022 r.¹

Sprawy połączone C-439/20 P i C-441/20 P

**Komisja Europejska
przeciwko
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd (C-439/20 P)
oraz
Rada Unii Europejskiej
przeciwko
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd
(C-441/20 P)**

Odwołanie – Dumping – Subwencje – Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuł 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 – Rozporządzenie (UE) 2016/1037 – Artykuł 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 – Naruszenie zobowiązania – Skutek wycofania przyjęcia zobowiązania – Rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 1238/2013 i nr 1239/2013 – Dopuszczalność zarzutu niezgodności z prawem – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/2146 – Unieważnienie faktur w ramach zobowiązania

1. Czy w następstwie wycofania przez Komisję przyjęcia zobowiązania z powodu naruszenia tego zobowiązania przez producenta eksportującego, który je podjął, ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze, które zostały już nałożone, mają zastosowanie do przywozu odpowiadającego zobowiązaniu, które zostało naruszone, dokonanego od chwili ich nałożenia, czy też mają one zastosowanie jedynie do przywozu dokonanego po wycofaniu zobowiązania? Czy w tym kontekście Komisja może unieważnić faktury dotyczące przywozu odpowiadającego zobowiązaniu, które zostało naruszone, i nakazać organom krajowym pobranie ostatecznych cel z tytułu tego przywozu?

2. Są to zasadniczo główne pytania podniesione w niniejszych sprawach połączonych, dotyczących dwóch odwołań wniesionych odpowiednio przez Komisję Europejską w sprawie C-439/20 i Radę Unii Europejskiej w sprawie C-441/20 P² (zwane dalej łącznie „instytucjami”), w których wnoszą one o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 lipca 2020 r., Jiangsu Seraphim Solar System/Komisja (T-110/17, EU:T:2020:315, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), który uwzględnił skargę wniesioną przez spółkę Jiangsu Seraphim Solar System Co

¹ Język oryginału: włoski.

² Te dwie sprawy zostały połączone postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 7 stycznia 2021 r.

Ltd (zwaną dalej „Jiangsu”), zmierzającą do częściowego stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/2146³ (zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”) w zakresie, w jakim dotyczyło ono Jiangsu.

I. Ramy prawne

3. W dniu wydania spornego rozporządzenia przyjęcie środków antydumpingowych przez Unię było regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁴ (zwanym dalej „podstawowym rozporządzeniem antydumpingowym”).

4. Artykuł 8 tego rozporządzenia, zatytułowany „Zobowiązania cenowe”, stanowił w ust. 1, 9 i 10, co następuje:

„1. Pod warunkiem tymczasowego stwierdzenia dumpingu i szkody, Komisja może, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do zmiany cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych, jeżeli uzna, że szkodliwe efekty dumpingu zostaną usunięte.

W takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania takie są obowiązujące, odpowiednio, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 ust. 1 lub ostateczne cła nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami. [...]

9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje wycofane odpowiednio w drodze decyzji Komisji albo rozporządzenia Komisji, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem przypadku, gdy eksporter ten wycofał zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się. [...]

10. Cło tymczasowe może zostać nałożone, stosownie do art. 7, w oparciu o najlepsze posiadane informacje, w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia zobowiązania lub w przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania, jeżeli postępowanie, które doprowadziło do zobowiązania, nie zostało zakończone”.

5. Artykuł 10 tego rozporządzenia, zatytułowany „Moc wsteczna”, stanowił w ust. 5, co następuje:

„W przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązania cło ostateczne może być pobrane od produktów wprowadzonych do wolnego obrotu nie później niż 90 dni przed zastosowaniem środków tymczasowych, pod warunkiem że przywóz ten został zarejestrowany zgodnie z art. 14

³ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2146 z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie wycofania przyjęcia zobowiązania w odniesieniu do dwóch producentów eksportujących zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/707/UE potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2016, L 333, s. 4).

⁴ Dz.U. 2016, L 176, s. 21.

ust. 5 i takie wsteczne traktowanie nie dotyczy przywozu produktów dokonanego przed naruszeniem lub wycofaniem zobowiązania”.

6. W dniu wydania spornego rozporządzenia przyjęcie środków antysubsydyjnych przez Unię było regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁵ (zwanym dalej „podstawowym rozporządzeniem antysubsydyjnym”).

7. Podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne zawiera przepisy dotyczące zobowiązań i mocy wstecznej, które zostały sformułowane w sposób zasadniczo identyczny jak odpowiednie przepisy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. Tak więc w szczególności art. 13 ust. 1 akapit pierwszy i drugi, ust. 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego odpowiadają co do istoty odpowiednio art. 8 ust. 1 akapity pierwszy i drugi, ust. 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (w dalszej części te dwa rozporządzenia będą określane łącznie jako „rozporządzenia podstawowe”)⁶.

II. Okoliczności faktyczne i sporne rozporządzenie

8. Jiangsu jest spółką, która produkuje w Chinach moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i eksportuje je do Unii.

9. Po nałożeniu tymczasowego cła antydumpingowego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (zwanymi dalej „produktami objętymi postępowaniem”)⁷ decyzją 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r.⁸ Komisja przyjęła zobowiązanie cenowe (zwane dalej „zobowiązaniem”) złożone przez chińską izbę gospodarczą ds. przywozu i wywozu maszyn i produktów elektronicznych w imieniu między innymi Jiangsu.

10. W dniu 2 grudnia 2013 r. Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1238/2013⁹ nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz produktów objętych postępowaniem. W tym samym dniu Rada przyjęła również rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1239/2013¹⁰ nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz tych produktów.

⁵ Dz.U. 2016, L 176, s. 55.

⁶ Ponadto odpowiednie przepisy rozporządzeń podstawowych są zasadniczo identyczne z przepisami zawartymi odpowiednio w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2016, L 44, s. 20), mającym zastosowanie w dniu nałożenia spornych ceł antydumpingowych, a także w rozporządzeniu Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 188, s. 93), mającym zastosowanie w dniu nałożenia spornych ceł wyrównawczych. W związku z tym, dla celów rozpatrzenia niniejszych odwołań, podobnie jak w zaskarżonym wyroku, będą odnosił się do rozporządzeń podstawowych, chyba że rozporządzenia 1225/2009 i 597/2009 różnią się od nich lub jeśli wymaga tego kontekst.

⁷ Zobacz odniesienia w pkt 2 zaskarżonego wyroku.

⁸ Decyzja 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmująca zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 209, s. 26).

⁹ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1238/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 1).

¹⁰ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1239/2013 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 66).

11. Artykuł 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 stanowią, używając takich samych sformułowań, co następuje:

„2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu:

[...]

b) gdy Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie, zgodnie z [rozporządzeniami podstawowymi]¹¹, rozporządzeniem lub decyzją, które(-a) odnosi się do konkretnych transakcji, oraz gdy Komisja stwierdzi, że odpowiednie faktury w ramach zobowiązania są nieważne”.

12. Decyzją wykonawczą 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r.¹² Komisja potwierdziła przyjęcie zobowiązania złożonego przez chińskich producentów eksportujących.

13. Na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 przywóz dotyczący zobowiązania i objęty decyzją wykonawczą 2013/707 jest zwolniony z ceł antydumpingowych i wyrównawczych nałożonych tymi rozporządzeniami.

14. Stwierdziwszy jednak następnie, że spółka Jiangsu naruszyła zobowiązanie, Komisja przyjęła sporne rozporządzenie. W art. 1 tego rozporządzenia Komisja wycofała przyjęcie zobowiązania między innymi w odniesieniu do Jiangsu. W art. 2 tego rozporządzenia Komisja unieważniła w ust. 1 faktury w ramach zobowiązania wymienione w załączniku I do owego rozporządzenia, a w ust. 2 zdecydowała, że „[p]obiera się cła antydumpingowe i wyrównawcze należne w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego dotyczącego dopuszczenia do swobodnego obrotu zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia [...] nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia [...] nr 1239/2013”.

III. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

15. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 lutego 2017 r. Jiangsu wniosła skargę o stwierdzenie nieważności art. 2 spornego rozporządzenia. Skarga ta opierała się na jedynym zarzucie dotyczącym naruszenia szeregu przepisów rozporządzeń podstawowych, opartym na zarzucie niezgodności z prawem podniesionym na podstawie art. 277 TFUE wobec art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1239/2013.

16. W pkt 28–64 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił najpierw zarzuty podniesione przez Komisję, popieraną przez Radę, dotyczące dopuszczalności skargi oraz dopuszczalności zarzutu niezgodności z prawem.

17. Następnie, w pkt 65–160 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił co do istoty jedyny zarzut i zarzut niezgodności z prawem, które zostały podniesione przez Jiangsu, i w konsekwencji stwierdził nieważność art. 2 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczył on Jiangsu.

¹¹ Zobacz przypis 6 powyżej.

¹² Decyzja wykonawcza 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzająca przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2013, L 325, s. 214).

IV. Żądania stron

18. W odwołaniu wniesionym w sprawie C-439/20 P Komisja, popierana przez Radę, wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, stwierdzenie niedopuszczalności skargi wniesionej w pierwszej instancji lub, tytułem żądania ewentualnego, o oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji oraz obciążenie Jiangsu Seraphim kosztami postępowania.

19. W odwołaniu wniesionym w sprawie C-441/20 P Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji i obciążenie Jiangsu Seraphim kosztami postępowania lub, tytułem żądania ewentualnego, o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

20. Jiangsu wnosi do Trybunału o oddalenie odwołań i obciążenie Komisji i Rady kosztami postępowania.

V. Analiza odwołań

21. Na poparcie odwołania w sprawie C-439/20 P Komisja podnosi cztery zarzuty odwołania. Zarzuty te pokrywają się w znacznej mierze z dwoma zarzutami podniesionymi przez Radę na poparcie jej odwołania w sprawie C-441/20 P. Oba odwołania należy zatem rozpatrywać łącznie.

A. W przedmiocie zarzutów pierwszych odwołania dotyczących dopuszczalności

22. W swych zarzutach pierwszych instytucje podnoszą, że Sąd naruszył prawo w ramach analizy dopuszczalności skargi Jiangsu (część pierwsza) oraz w ramach analizy dopuszczalności i skuteczności podniesionego przez Jiangsu zarzutu niezgodności z prawem (część druga).

1. W przedmiocie pierwszej części zarzutów pierwszych odwołania dotyczącej legitymacji procesowej i interesu prawnego Jiangsu

23. W pierwszej części zarzutów pierwszych odwołania instytucje kwestionują przeprowadzoną przez Sąd analizę legitymacji procesowej i interesu prawnego Jiangsu w odniesieniu do zaskarżonego przepisu spornego rozporządzenia, a mianowicie jego art. 2.

a) W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania

24. Instytucje zarzucają Sądowi przede wszystkim, że dopuścił się szeregu naruszeń prawa w pkt 37, 38, 44 i 45 zaskarżonego wyroku, uznając, że zaskarżony przepis spornego rozporządzenia dotyczy Jiangsu bezpośrednio w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Instytucje zwracają uwagę, że to nie Jiangsu jako producent eksportujący, lecz powiązana z nią spółka importująca Seraphim Solar System GmbH dokonała zgłoszeń celnych dotyczących towarów, w odniesieniu do których faktury zostały unieważnione na mocy tego rozporządzenia. W konsekwencji to ta ostatnia spółka, a nie Jiangsu, jest zobowiązana do zapłaty ceł antydumpingowych i wyrównawczych należnych w wyniku unieważnienia faktur wystawionych przez Jiangsu. Powstanie tego długu celnego stanowi zmianę sytuacji prawnej wynikającej z art. 2

spornego rozporządzenia. Z powyższego wynika, że sytuacja prawna Jiangsu jako producenta eksportującego nie została zmieniona przez art. 2 spornego rozporządzenia i że w związku z tym przepis ten nie dotyczy Jiangsu bezpośrednio w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

25. W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że ustanowiony w art. 263 akapit czwarty TFUE warunek, zgodnie z którym będący przedmiotem skargi środek musi dotyczyć bezpośrednio osoby fizycznej lub prawnej, wymaga łącznego spełnienia dwóch kryteriów, mianowicie, w pierwszej kolejności, by zaskarżony środek wywoływał bezpośredni wpływ na sytuację prawną takiej osoby, i w drugiej kolejności, by nie pozostawiał on żadnego zakresu swobodnego uznania swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, gdyż wykonanie go ma charakter czysto automatyczny i wynika z samego uregulowania Unii, bez stosowania innych przepisów pośrednich¹³.

26. W niniejszej sprawie Jiangsu zaskarżyła art. 2 spornego rozporządzenia w całości. Jak wynika z pkt 14 powyżej i jak zauważył Sąd w pkt 44 zaskarżonego wyroku, w drodze tego przepisu Komisja unieważniła w ust. 1 między innymi faktury wystawione przez Jiangsu w ramach zobowiązania, odpowiadające pewnym szczególnym transakcjom, i nakazała w ust. 2 pobranie należnych ostatecznych ceł w odniesieniu do transakcji będących przedmiotem faktur. W tym punkcie zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że tym samym przepisy zaskarżone przez Jiangsu wywarły bezpośredni wpływ na jej sytuację prawną.

27. W tym względzie uważam, że środek polegający na unieważnieniu faktur wystawionych przez dany podmiot może wywierać bezpośredni wpływ na jego sytuację prawną. Poprzez unieważnienie faktur środek ten wpływa bowiem na stosunki umowne dotyczące konkretnych transakcji będących przedmiotem unieważnionych faktur, w niniejszej sprawie – na stosunki między Jiangsu a importerem, a także może wpłynąć na stosunki między wystawcą faktur a organami podatkowymi¹⁴. W konsekwencji instytucje nie mogą moim zdaniem zasadnie twierdzić, że Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, iż art. 2 spornego rozporządzenia dotyczy bezpośrednio Jiangsu, przynajmniej w odniesieniu do ust. 1 tego przepisu.

28. Jeśli chodzi o ust. 2, prawdą jest, jak podnoszą instytucje, że dług celny wynikający z unieważnienia faktur powstał wobec importera, a mianowicie spółki Seraphim Solar System GmbH, będącej podmiotem prawnie odrębnym od Jiangsu, choć z nią powiązanym. Jednakże w kontekście niniejszej sprawy moim zdaniem okoliczność ta nie jest na tyle istotna, aby uznać skargę Jiangsu za niedopuszczalną ze względu na brak bezpośredniego oddziaływania.

29. Przede wszystkim powstanie długu celnego jest bowiem natychmiastową i bezpośrednią konsekwencją unieważnienia spornych faktur, które – jak wynika z samego spornego rozporządzenia¹⁵ – stanowi przesłankę konieczną dla powstania tego długu. Unieważnienie faktur dotyczących transakcji w ramach zobowiązania i powstanie długu celnego w odniesieniu do tych transakcji są zatem ściśle powiązanymi skutkami tego samego środka, w związku z czym oddzielenie ich byłoby sztuczne. Ponadto długi celne dotyczą właśnie konkretnych transakcji będących przedmiotem faktur, wobec czego siłą rzeczy wpływają na te transakcje, których stroną jest Jiangsu, a zatem na jej sytuację prawną.

¹³ Zobacz między innymi wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

¹⁴ W odniesieniu do przykładów spraw rozpatrywanych przez sądy Unii, dotyczących kwestii związanych z unieważnieniem faktur, zob. między innymi wyrok z dnia 21 października 2021 r., Wilo Salmson France (C-80/20, EU:C:2021:870); wyrok Sądu z dnia 2 października 2014 r., Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849, zob. w szczególności pkt 21).

¹⁵ Zobacz motyw 32 i a contrario zdanie ostatnie motywu 33 spornego rozporządzenia.

30. Z powyższego wynika, że moim zdaniem, wbrew temu, co twierdzą instytucje, Sąd nie naruszył prawa, stwierdzając, że art. 2 spornego rozporządzenia dotyczył Jiangsu bezpośrednio.

b) W przedmiocie interesu prawnego

31. Pomocniczo instytucje utrzymują, że dokonana przez Sąd analiza interesu prawnego Jiangsu w zaskarzeniu art. 2 spornego rozporządzenia jest obarczona naruszeniem prawa.

32. W tym względzie w pkt 47 zaskarżonego wyroku Sąd zauważył, że w orzecznictwie przyjęto w sposób dorozumiany, lecz konieczny dopuszczalność skargi producenta eksportującego na akty dotyczące wycofania przyjęcia zobowiązania i nakładające ostateczne cło antydumpingowe na produkty przez niego wytwarzane i wywożone na rynek Unii¹⁶. Sąd wywnioskował z tego, że w podobnej sytuacji takiego producenta eksportującego należy również uznać za uprawnionego do zakwestionowania nałożenia wspomnianego cła na produkty, które zostały już wywiezione i z tytułu których wystawione faktury w ramach zobowiązania zostały unieważnione przez Komisję. W pkt 48 zaskarżonego wyroku Sąd uznał ponadto, że w zakresie, w jakim zaskarżone przepisy przyczyniają się do podwyższenia ceny produktów Jiangsu przy przywozie, mają one negatywne skutki dla jej stosunków handlowych z importerem przedmiotowych produktów, które w przypadku uwzględnienia skargi prawdopodobnie zostaną zlikwidowane.

33. Instytucje utrzymują, że analiza ta jest obarczona naruszeniem prawa. Rozważania zawarte w pkt 47 zaskarżonego wyroku nie mają znaczenia, ponieważ odnoszą się do legitymacji procesowej i opierają się na błędnej wykładni art. 263 akapit czwarty TFUE. Ponadto dokonana w tym punkcie analogia do orzecznictwa jest błędna, ponieważ nie odnosi się do sytuacji takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie. W pkt 48 zaskarżonego wyroku dokonano wykładni pojęcia interesu prawnego wbrew orzecznictwu w ten sposób, że wystarczy wykazać zwykłą korzyść ekonomiczną wynikającą z uwzględnienia skargi, natomiast konieczna jest zmiana sytuacji prawnej skarżącej. Jiangsu kwestionuje argumenty instytucji.

34. W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes ten zakłada, że stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść. Interes prawny skarżącego powinien być rzeczywisty i aktualny oraz nie może dotyczyć sytuacji przyszłej i hipotetycznej¹⁷.

35. W niniejszej sprawie rozumowanie przedstawione przez Sąd w zaskarżonym wyroku nie jest wolne od krytyki. Po pierwsze bowiem, zakres analogii dokonanej przez Sąd w pkt 47 tego wyroku wydaje się wątpliwy. Nie dotyczy ona konkretnie przesłanki interesu prawnego, a jej znaczenie nie jest w żaden sposób uzasadnione. Ponadto rozważania zawarte w pkt 48 zaskarżonego wyroku, dotyczące negatywnych skutków dla stosunków handlowych między Jiangsu a jej importerem, nie wydają się same w sobie wystarczające, aby wykazać, że stwierdzenie nieważności aktu wywołałoby tak pozytywne skutki dla sytuacji prawnej Jiangsu, które uzasadniałyby interes prawny, jak przedstawiono w orzecznictwie przypomnianym w pkt 34 powyżej.

¹⁶ Sąd powołuje się na wyrok z dnia 9 września 2010 r., Usha Martin/Rada i Komisja (T-119/06, EU:T:2010:369), utrzymany w mocy w postępowaniu odwoławczym wyrokiem z dnia 22 listopada 2012 r. (Usha Martin/Rada i Komisja, C-552/10 P, EU:C:2012:736).

¹⁷ Zobacz między innymi wyroki: z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja (C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 55, 56 i przytoczone tam orzecznictwo); z dnia 27 marca 2019 r., Canadian Solar Emea i in./Rada (C-236/17 P, EU:C:2019:258, pkt 91, 92 i przytoczone tam orzecznictwo).

36. Niemniej jednak błędy te nie powinny moim zdaniem prowadzić do uchylecia zaskarżonego wyroku, ponieważ wniosek, zgodnie z którym Jiangsu miała interes prawny w uzyskaniu stwierdzenia nieważności art. 2 spornego rozporządzenia, jest prawidłowy¹⁸.

37. Jak zauważono w pkt 26 powyżej, w niniejszej sprawie, na mocy art. 2 spornego rozporządzenia, Komisja, po pierwsze, unieważniła faktury w ramach zobowiązania wystawione między innymi przez Jiangsu, a po drugie, nakazała pobranie ostatecznych ceł należnych z tytułu transakcji będących przedmiotem faktur.

38. W tych okolicznościach stwierdzenie nieważności tego przepisu spornego rozporządzenia doprowadziłoby do wyeliminowania unieważnienia faktur wystawionych przez Jiangsu, w związku z czym wywoływałoby skutki prawne w rozumieniu orzecznictwa, o którym mowa w pkt 34 powyżej. Wyeliminowanie skutków prawnych dla Jiangsu, w szczególności w stosunkach umownych dotyczących transakcji będących przedmiotem unieważnionych faktur, stanowi korzyść, jaką Jiangsu uzyskałaby z uwzględnienia skargi na korzyść strony skarżącej. Ponadto wspomniane stwierdzenie nieważności unieważniłoby nakaz pobrania ostatecznych ceł należnych z tytułu transakcji będących przedmiotem faktur, w których, jak już zauważono w pkt 29 powyżej, Jiangsu była stroną sprzedającą. Moim zdaniem z powyższych uwag wynika, że Jiangsu miała interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego przepisu spornego rozporządzenia. W związku z powyższym również ten zarzut instytucji powinien zostać oddalony.

2. W przedmiocie drugiej części zarzutów pierwszych odwołania, dotyczącej dopuszczalności i istotnego znaczenia dla sprawy zarzutu niezgodności z prawem podniesionego przez Jiangsu

39. Druga część zarzutów pierwszych odwołania podniesionych przez instytucje jest skierowana przeciwko analizie przeprowadzonej przez Sąd w pkt 57–64 zaskarżonego wyroku, w której Sąd orzekł, że podniesiony przez Jiangsu zgodnie z art. 277 TFUE zarzut niezgodności z prawem wobec art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1239/2013 (zwanymi dalej łącznie „przepisami będącymi przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem”) jest dopuszczalny.

40. W wyniku tej analizy Sąd stwierdził, że wobec braku interesu prawnego w zaskarżeniu tych przepisów nie można twierdzić, że Jiangsu była uprawniona do ich zaskarżenia na podstawie art. 263 TFUE bezpośrednio po ich przyjęciu oraz że w związku z tym spółka ta mogła je zaskarżyć w ramach zarzutu niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE¹⁹.

41. Instytucje uważają, że analiza przeprowadzona przez Sąd jest obarczona szeregiem naruszeń prawa i jest w szczególności sprzeczna z orzecznictwem wynikającym z wyroków Solar World i Canadian Solar²⁰. Komisja kwestionuje również, jakoby zarzut niezgodności z prawem miał istotne znaczenie dla niniejszej sprawy.

¹⁸ Z orzecznictwa wynika bowiem, że jeśli w uzasadnieniu orzeczenia Sądu dopuszczono się naruszenia prawa Unii, lecz sentencję tego wyroku należy uznać za zasadną w świetle innych względów prawnych, to tego rodzaju naruszenie nie może doprowadzić do uchylecia tego orzeczenia oraz należy zastąpić jego uzasadnienie w odpowiednim zakresie. Zobacz między innymi wyrok z dnia 11 maja 2017 r., Dyson/Komisja (C-44/16 P, EU:C:2017:357, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

¹⁹ Zobacz pkt 64 zaskarżonego wyroku.

²⁰ Wyrok: z dnia 9 listopada 2017 r., SolarWorld/Rada (C-205/16 P, EU:C:2017:840, zwany dalej „wyrokiem SolarWorld”); z dnia 27 marca 2019 r., Canadian Solar Emea i in./Rada (C-236/17 P, EU:C:2019:258, zwany dalej „wyrokiem Canadian Solar”).

42. W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 277 TFUE wyraża ogólną zasadę gwarantującą każdej ze stron prawo do podważenia – w celu uzyskania stwierdzenia nieważności aktu dotyczącego jej bezpośrednio i indywidualnie – ważności wcześniejszych aktów instytucjonalnych stanowiących podstawę prawną zaskarżonego aktu, o ile stronie tej nie przysługiwało prawo do wniesienia na podstawie art. 263 TFUE skargi bezpośredniej przeciwko aktom, których konsekwencje ponosi, a wobec których nie mogła zażądać stwierdzenia nieważności²¹. Możliwość powołania się na niezgodność z prawem istnieje tylko w przypadku niedostępności innego środka zaskarżenia²². Ponadto z brzmienia samego art. 277 TFUE wynika, że ewentualne uwzględnienie zarzutu pociąga za sobą jedynie incydentalne stwierdzenie niezgodności aktu z prawem i wynikający z tego brak możliwości stosowania *inter partes* przepisów uznanych za niezgodne z prawem, nie zaś ich stwierdzenie nieważności²³.

43. Na wstępie uważam również za stosowne przypomnieć, że w wyroku *SolarWorld* Trybunał orzekł, że art. 2 rozporządzenia nr 1239/2013 jest przepisem, którego nie można oddzielić od reszty tego rozporządzenia, oraz że stwierdzenie nieważności tego przepisu w nieunikniony sposób naruszyłoby istotę owego rozporządzenia²⁴. W świetle tego stwierdzenia Trybunał utrzymał w mocy postanowienie Sądu, który uznał za niedopuszczalną skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności jedynie tego przepisu, a nie całości wspomnianego rozporządzenia. Trybunał oparł się na utrwalonym orzecznictwie, zgodnie z którym stwierdzenie częściowej nieważności aktu Unii jest możliwe tylko pod warunkiem, że przepisy, o których stwierdzenie nieważności wniesiono, mogą zostać oddzielone od pozostałych przepisów tego aktu²⁵. W wyroku *Canadian Solar* Trybunał rozszerzył zasadniczo te rozważania na art. 3 rozporządzenia nr 1238/2013²⁶.

44. W tym kontekście należy, po pierwsze, ustalić, czy – jak podnoszą instytucje – wniosek Sądu, zgodnie z którym Jiangsu nie miała interesu prawnego w zaskarżeniu przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem, jest obciążony naruszeniem prawa.

45. W tym względzie pragnę zauważyć, że w pkt 61 i 62 zaskarżonego wyroku Sąd, po pierwsze, stwierdził, że w dniu przyjęcia tych przepisów kwestia, czy miały one zastosowanie do Jiangsu, pozostawała czysto hipotetyczna, a po drugie, zauważył, że interes prawny Jiangsu w kwestionowaniu wyżej wymienionych przepisów nie mógł opierać się na samej ewentualności odnoszącego się do niej wycofania przez Komisję przyjęcia zobowiązań, a następnie unieważnienia faktur w ramach zobowiązania.

²¹ Zobacz wyroki: z dnia 6 marca 1979 r., *Simmenthal/Komisja* (92/78, EU:C:1979:53, pkt 39); niedawny wyrok z dnia 17 grudnia 2020 r., *BP/FRA* (C-601/19 P, niepublikowany, EU:C:2020:1048, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

²² Zobacz między innymi wyrok z dnia 15 lutego 2001 r., *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 37), a także inne orzecznictwo przywołane w pkt 56 zaskarżonego wyroku.

²³ W przedmiocie koniecznej różnicy w skutkach między incydentalnym stwierdzeniem niezgodności z prawem a wyrokiem stwierdzającym nieważność, zob. odpowiednie uwagi zawarte na s. 195 opinii rzecznika generalnego A. Trabucchiego w sprawach połączonych *Kortner i in./Rada i in.* (15/73–33/73, 52/73, 53/73, 57/73–109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 i 135/73–137/73, niepublikowana, EU:C:1973:164).

²⁴ Zobacz pkt 44, 55 i 57 wyroku *SolarWorld*. Trybunał stwierdził w szczególności w pkt 46 tego wyroku, że poprzez przyjęcie tego rozporządzenia prawodawca Unii ustanowił środki ochrony handlu stanowiące pewną całość lub „pakiet”. Rozporządzenie to wprowadza bowiem dwa odrębne i uzupełniające się środki, które zmierzają do wspólnego celu, jakim jest wyeliminowanie szkodliwego skutku dla przemysłu Unii, wynikającego z subwencjonowanego przez Chiny przywozu produktów objętych postępowaniem, zachowując przy tym interes tego przemysłu.

²⁵ Zobacz pkt 38 wyroku *SolarWorld* i przytoczone tam orzecznictwo.

²⁶ Zobacz pkt 64 wyroku *Canadian Solar*.

46. Moim zdaniem powyższe rozważania Sądu nie są błędne. W chwili przyjęcia rozporządzeń nr 1238/2013 i nr 1239/2013 stosowanie przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem – które, jak przypomniano w pkt 11 powyżej, przewidywały powstanie długu celnego, gdyby Komisja wycofała przyjęcie zobowiązania w drodze rozporządzenia lub decyzji dotyczącej konkretnych transakcji i unieważniającej odpowiednie faktury w ramach zobowiązania – było czysto hipotetyczne i zależało od pewnej okoliczności, a mianowicie od stwierdzenia naruszenia zobowiązania, które jeszcze nie nastąpiło i mogło nie nastąpić.

47. Rozważania Sądu są zatem zgodne z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym interes prawny skarżącego powinien być rzeczywisty i aktualny, nie może dotyczyć sytuacji przyszłej i hipotetycznej oraz musi istnieć w odniesieniu do przedmiotu skargi na etapie jej wnoszenia pod rygorem jej niedopuszczalności²⁷. Ponadto należy również zauważyć, że w swoich odwołaniach instytucje nie kwestionują w rzeczywistości tych rozważań Sądu, które zostały zawarte w wyżej wymienionych punktach zaskarżonego wyroku.

48. Wynika z tego, że moim zdaniem Sąd nie dopuścił się żadnego naruszenia, uznając, że wobec braku stwierdzenia naruszenia zobowiązania Jiangsu nie miała interesu prawnego w zaskarżeniu przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem w czasie przyjęcia dwóch wspomnianych wyżej rozporządzeń oraz w okresie późniejszym, w którym spółka ta mogła je zaskarżyć.

49. Instytucje podnoszą, po drugie, że Sąd naruszył prawo, nie uznając zarzutu niezgodności z prawem za niedopuszczalny, ponieważ biorąc pod uwagę, że nie można oddzielić przepisów będących przedmiotem tego zarzutu od pozostałych przepisów rozporządzeń nr 1238/2013 i nr 1239/2013 w świetle wyroków SolarWorld i Canadian Solar, Jiangsu mogła zaskarżyć całość tych rozporządzeń i powołać się w tym zakresie na niezgodność z prawem wszelkich przepisów owych rozporządzeń. Ponieważ Jiangsu nie zaskarżyła rzeczonych rozporządzeń w terminach przewidzianych na wniesienie skargi, możliwość podniesienia zarzutu niezgodności z prawem jest obecnie wykluczona w odniesieniu do Jiangsu.

50. W tym względzie pragnę jednak zauważyć, że niezależnie od kwestii możliwości oddzielenia rozpatrywanych przepisów od pozostałych przepisów rozporządzeń, z rozważań poczynionych w pkt 45-47 powyżej wynika, że nawet gdyby Jiangsu zaskarżyła rozporządzenia nr 1238/2013 i 1239/2013 w całości w terminach na wniesienie skargi, to w każdym razie nie miałyby ona interesu prawnego w zaskarżeniu przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem.

51. Z orzecznictwa wynika bowiem, że zasady wymienione w pkt 47 powyżej, dotyczące koniecznego rzeczywistego, aktualnego i niehipotetycznego charakteru interesu prawnego, mają również zastosowanie do poszczególnych zarzutów skargi²⁸. W świetle rozważań Sądu przypomnianych w pkt 45 powyżej Jiangsu nie mogłaby zakwestionować, ze względu na brak interesu prawnego, rozpatrywanych przepisów, nawet gdyby zaskarżyła rozporządzenia nr 1238/2013 i 1239/2013 w całości. Instytucje nie mogą zatem twierdzić, że Sąd naruszył w tym względzie prawo.

²⁷ Zobacz między innymi wyroki: z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja (C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 56); Canadian Solar, pkt 91, 92 i przytoczone tam orzecznictwo

²⁸ Właśnie w wyroku Canadian Solar Trybunał orzekł, że zarzut mający na celu stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalny z uwagi na brak interesu prawnego, jeżeli, nawet gdyby ten zarzut okazał się zasadny, stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w oparciu o tenże zarzut nie będzie mogło przynieść korzyści stronie skarżącej. Zobacz pkt 93 tego wyroku i przytoczone tam orzecznictwo.

52. Niemniej jednak należy, po trzecie, zbadać argument podniesiony przez Komisję, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo, uznając zarzut niezgodności z prawem za dopuszczalny, ponieważ biorąc pod uwagę, że nie można oddzielić przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem od pozostałych przepisów rozporządzeń nr 1238/2013 i nr 1239/2013, co uznano w wyrokach *SolarWorld* i *Canadian Solar*, Jiangsu nie mogła podnieść takiego jedynie w odniesieniu do przepisów będących przedmiotem tego zarzutu, lecz powinna była podnieść ów zarzut w odniesieniu do całości owych rozporządzeń.

53. Komisja opiera ten argument na założeniu, że przypomniana w pkt 43 powyżej zasada wyrażona w orzecznictwie dotyczącym skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE – zgodnie z którą stwierdzenie częściowej nieważności aktu Unii jest możliwe tylko wtedy, gdy przepisy, o których stwierdzenie nieważności wniesiono, mogą zostać oddzielone od pozostałych przepisów tego aktu – może zostać zastosowana w odniesieniu do zarzutu niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE²⁹. Wynikałoby z tego, że zarzut niezgodności z prawem podniesiony wyłącznie w odniesieniu do przepisów, które nie mogą zostać oddzielone od pozostałych przepisów, nie byłby dopuszczalny.

54. Niezależnie od kwestii dotyczącej możliwości oddzielenia rozpatrywanych przepisów od pozostałych przepisów rozporządzeń, która jest przedmiotem sporu między stronami³⁰, nie jestem w każdym razie przekonany, że założenie to jest słuszne.

55. Głównym powodem leżącym u podstaw orzecznictwa, zgodnie z którym stwierdzenie częściowej nieważności aktu Unii jest możliwe tylko wtedy, gdy przepisy, o których stwierdzenie nieważności wniesiono, mogą zostać oddzielone, jest bowiem konieczność uniknięcia sytuacji, w której w wyniku stwierdzenia częściowej nieważności aktu, o które wnosi skarżący, istota tego aktu zostanie zmieniona³¹. Oznaczałoby to bowiem zmianę aktu, która wykraczałaby poza uprawnienia sądu Unii w ramach skargi o stwierdzenie nieważności, a także stanowiłaby orzeczenie *ultra petita*³².

56. Rozumowanie to nie ma jednak zastosowania do zarzutu niezgodności z prawem. Jak bowiem zauważono w pkt 42 powyżej, w ramach tego środka prawnego nie można powołać się na stwierdzenie nieważności aktu podważonego incydentalnie, lecz wyłącznie na brak możliwości jego stosowania³³. Samo stwierdzenie incydentalne niezgodności z prawem przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem i wynikający z tego brak możliwości stosowania *inter partes* w zawisłym postępowaniu przepisów uznanych za niezgodne z prawem ma jedynie charakter deklaracyjny, a nie konstytutywny. Takie stwierdzenie incydentalne nie może zatem prowadzić do zmiany istoty aktu porównywalnej do tej, która miałyby miejsce w przypadku stwierdzenia nieważności samych przepisów.

²⁹ Zobacz wyrok *SolarWorld*, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo.

³⁰ Jiangsu zwraca uwagę, że wyroki *SolarWorld* i *Canadian Solar* odnosiły się ogólnie do art. 3 i 2 odpowiednio rozporządzeń nr 1238/2013 i nr 1239/2013, a nie konkretnie do przepisów zawartych w ust. 2 tych artykułów, które jednak mogłyby zostać oddzielone od pozostałych przepisów artykułu. Instytucje nie zgadzają się z taką wykładnią rozpatrywanych przepisów.

³¹ Zobacz w tym względzie między innymi wyroki: z dnia 16 lutego 2022 r., *Węgry/Parlament i Rada* (C-156/21, EU:C:2022:97, pkt 293 i przytoczone tam orzecznictwo); *Solar World*, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo.

³² Zobacz podobnie: wyrok z dnia 28 czerwca 1972 r., *Jamet/Komisja* (37/71, EU:C:1972:57, pkt 11, 12); opinia rzecznika generalnego Y. Bota w sprawie *Hiszpania/Rada* (C-442/04, EU:C:2008:58, pkt 83).

³³ Zobacz w tym względzie, oprócz przypisu 23 powyżej, także opinia rzecznika generalnego Y. Bota w sprawie *Hiszpania/Rada* (C-442/04, EU:C:2008:58, pkt 83).

57. Tak więc na przykład w niniejszej sprawie, nawet przy założeniu, że nie można oddzielić przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem od pozostałych przepisów aktu, dokonane przez Sąd w pkt 158 zaskarżonego wyroku incydentalne stwierdzenie ich niezgodności z prawem i wynikający z tego brak możliwości ich stosowania w odniesieniu do Jiangsu nie spowodowały istotnej zmiany rozporządzeń nr 1238/2013 i nr 1239/2013. Z powyższego wynika, że przedstawione przez Trybunał w wyrokach SolarWorld i Canadian Solar rozumowanie i wnioski, zgodnie z którymi stwierdzenie nieważności tych przepisów wpłynęłoby koniecznie na istotę tych rozporządzeń, nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

58. Z powyższego wynika, że moim zdaniem Sąd nie naruszył prawa, uznając, iż podniesiony przez Jiangsu zarzut niezgodności z prawem jest dopuszczalny, mimo iż nie został on podniesiony wobec całości rozporządzeń nr 1238/2013 i nr 1239/2013.

59. Po czwarte, Komisja podnosi również, że Sąd naruszył prawo w pkt 63 zaskarżonego wyroku, uznając, że przepisy, które są przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem, są przepisami o charakterze ogólnym. Zdaniem Komisji mają one jednak zastosowanie wyłącznie do przedsiębiorstw, które złożyły zobowiązania, a zatem stanowią decyzje indywidualne wobec nich.

60. W tym względzie z brzmienia art. 277 TFUE wynika, że środek w postaci zarzutu niezgodności z prawem ma zastosowanie w sporach dotyczących „aktu o zasięgu ogólnym”. Wynika z tego zatem negatywne rozgraniczenie aktów, od których przysługuje środek prawny, z wyłączeniem aktów o charakterze indywidualnym, w odniesieniu do których skarżący mógłby wnieść skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE. Przesłanka ta ma na celu uniknięcie sytuacji, w której zarzut niezgodności z prawem mógłby zostać wykorzystany w celu obejścia przesłanek dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności, a tym samym podważenia zgodności z prawem aktu poza przesłankami przewidzianymi w art. 263 TFUE.

61. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału akt posiada zasięg ogólny, jeżeli odnosi się do sytuacji określonych obiektywnie i wywiera skutki prawne wobec kategorii osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny³⁴.

62. Moim zdaniem nie dotyczy to przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem. Jak wynika bowiem wyraźnie z ust. 1 obydwu artykułów, przepisy te nie mają zastosowania do kategorii osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny, lecz wyłącznie do „przedsiębiorstw[], od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707/UE”.

63. Zgadzam się zatem z Komisją, która podnosi, że w związku z tym Sąd naruszył prawo, kwalifikując w pkt 63 zaskarżonego wyroku sporne przepisy jako akty o charakterze ogólnym.

64. Uważam jednak, że w konkretnym przypadku, takim jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, podmiotowi takiemu jak Jiangsu, która – jak wynika z pkt 45, 47 i 50 powyżej – nie ma możliwości zaskarżenia tych przepisów w ramach skargi wniesionej na podstawie art. 263 TFUE, powinna zostać zapewniona możliwość zakwestionowania zgodności z prawem owych przepisów w sposób incydentalny.

³⁴ Zobacz wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja i Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).

65. Zasada ogólna, przypomniana w orzecznictwie przywołanym w pkt 42, której wyrazem jest art. 277 TFUE, ma bowiem na celu zagwarantowanie każdej ze stron prawa do podważenia – w celu uzyskania stwierdzenia nieważności aktu dotyczącego jej bezpośrednio i indywidualnie – ważności wcześniejszych aktów instytucjonalnych stanowiących podstawę prawną zaskarżonego aktu, o ile stronie tej nie przysługiwało prawo do wniesienia na podstawie art. 263 TFUE skargi przeciwko aktom, których konsekwencje ponosi, a wobec których nie mogła zażądać stwierdzenia nieważności. Moim zdaniem ta ogólna zasada musi mieć zastosowanie w przypadku takim jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, jak przedstawiono w poprzednim punkcie. Wynika z tego, że niezależnie od naruszenia prawa, o którym mowa w pkt 63 powyżej, wniosek Sądu dotyczący możliwości zaskarżenia w sposób incydentalny przez Jiangsu zgodności z prawem przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem jest moim zdaniem słuszny.

66. Wreszcie, po piąte, Komisja podnosi ponadto, również pomocniczo, że jedyny zarzut skargi podniesiony w pierwszej instancji przez Jiangsu jest nieistotny dla sprawy, ponieważ jest skierowany przeciwko przepisom, które nie stanowią podstawy prawnej spornego rozporządzenia. Rozporządzenie to jest bowiem oparte na art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Ponadto instytucje utrzymują, że Sąd błędnie zinterpretował jedyny zarzut podniesiony przez Jiangsu jako zawierający zarzut mający na celu podniesienie, że sporne rozporządzenie narusza bezpośrednio odpowiednie przepisy rozporządzeń podstawowych, podczas gdy wspomniana skarga nie zawiera tego zarzutu. Sąd orzekł zatem *ultra petita*.

67. Argumenty te należy odrzucić. Jak wynika z analizy językowej skargi wniesionej w pierwszej instancji, jedyny zarzut podniesiony przez Jiangsu przed Sądem opiera się wyraźnie na naruszeniu art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w związku z zarzutem niezgodności z prawem podniesionym wobec art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1239/2013. Wynika z tego, że Sąd nie zinterpretował błędnie skargi Jiangsu i nie orzekł *ultra petita*. Jeśli chodzi o nieistotność dla sprawy zarzutu niezgodności z prawem, pragnę zauważyć, że istnieje pewna zbieżność między jedynym zarzutem skargi dotyczącym naruszenia odpowiednich przepisów rozporządzeń podstawowych i rzeczonym zarzutem. Uwzględnienie bowiem jedynego zarzutu skargi pociągałoby za sobą stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia. Niemniej jednak po pierwsze, rzeczony odnośne przepisy rozporządzeń podstawowych i przepisy będące przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem są ściśle ze sobą powiązane w tym znaczeniu, że – w ujęciu instytucji, którego zgodność z prawem kwestionuje Jiangsu – te drugie stanowią wykonanie tych pierwszych, a wykonanie to znajduje konkretny wyraz w spornym rozporządzeniu. Po drugie nie ulega również wątpliwości, że samo stwierdzenie w sposób incydentalny niezgodności z prawem przepisów rozporządzeń nr 1238/2013 i nr 1239/2013, które są przedmiotem zarzutu dotyczącego niezgodności z prawem ze względu na naruszenie wspomnianych przepisów rozporządzeń podstawowych, prowadziłoby do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia wobec Jiangsu. Moim zdaniem wynika z tego, że wspomniany zarzut dotyczący niezgodności z prawem nie jest pozbawiony znaczenia dla sprawy.

68. Z całości powyższych rozważań wynika, że podniesione przez instytucje pierwsze zarzuty odwołania powinny zostać oddalone.

B. W przedmiocie zarzutów odwołania dotyczących istoty sprawy

69. W podniesionych przez Komisję zarzutach odwołania drugim, trzecim i czwartym oraz w podniesionym przez Radę zarzucie drugim odwołania instytucje kwestionują co do istoty rozumowanie, które doprowadziło Sąd do stwierdzenia nieważności art. 2 spornego rozporządzenia w stosunku do Jiangsu. Zarzuty te można podzielić na dwie części.

1. W przedmiocie zarzutów dotyczących naruszenia rozporządzeń podstawowych

70. Zarzuty drugi i trzeci odwołania Komisji oraz pierwsza część zarzutu drugiego odwołania Rady są skierowane przeciwko tej części zaskarżonego wyroku (pkt 115–152), w której Sąd stwierdził, że rozporządzenia podstawowe nie stanowią wystarczającej podstawy prawnej dla przyjęcia art. 2 spornego rozporządzenia.

a) Zaskarżony wyrok

71. Sąd stwierdził w pkt 115–118 zaskarżonego wyroku, że ani przepisy art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, ani przepisy art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie miały zastosowania do sytuacji rozpatrywanej w niniejszej sprawie.

72. Sąd uznał, że przepisy te jako jedyne regulują w rozporządzeniach podstawowych kwestię nałożenia w czasie ceł antydumpingowych i antysubsydyjnych, które byłyby należne w przypadku braku zobowiązania, które w międzyczasie zostało naruszone lub wycofane, oraz że sytuacja rozpatrywana w niniejszej sprawie nie odpowiada żadnemu z przypadków wyraźnie przewidzianych w rozporządzeniach podstawowych w tym względzie. W tych okolicznościach należało ustalić, czy nie ma żadnej innej podstawy prawnej dla przyjęcia art. 2 spornego rozporządzenia³⁵.

73. Sąd uznał następnie, że z systematyki i celów rozporządzeń podstawowych wynika, po pierwsze, że prawodawca zamierzał ustanowić przepisy dotyczące procedur mogących znaleźć zastosowanie w celu wyciągnięcia konsekwencji z wycofania przyjęcia zobowiązania przez Komisję, a po drugie, że ten zamiar prawodawcy został zrealizowany za pomocą wyżej wymienionych (dwóch par) przepisów, o których mowa w pkt 71 powyżej. Sąd wykluczył zatem, że uprawnienie instytucji Unii do wymagania w ramach uprawnienia do wykonania rozporządzeń podstawowych zapłaty od zainteresowanych przedsiębiorstw wszystkich ceł należnych z tytułu transakcji objętych fakturami w ramach zobowiązania, które to faktury w międzyczasie zostały unieważnione, może opierać się na innych przepisach rozporządzeń podstawowych³⁶.

74. W szczególności w pkt 138 zaskarżonego wyroku Sąd wykluczył, że takie uprawnienie można wywieść z brzmienia art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, zgodnie z którymi cła są automatycznie stosowane po wycofaniu przyjęcia zobowiązań. Zdaniem Sądu takie automatyczne stosowanie

³⁵ Zobacz pkt 119 i 130 zaskarżonego wyroku.

³⁶ Punkty 132–137 zaskarżonego wyroku.

jest przewidziane wyłącznie w granicach wyraźnie określonych w przepisach rozporządzeń podstawowych, o których mowa w pkt 71 powyżej. W kolejnych pkt 139–151 zaskarżonego wyroku Sąd odrzucił ponadto inne argumenty podniesione przez instytucje.

b) Argumenty stron

75. Instytucje kwestionują dokonaną przez Sąd wykładnię właściwych przepisów rozporządzeń podstawowych oraz wniosek, zgodnie z którym w rozporządzeniach tych brak jest podstawy prawnej dla pobierania ceł od przywozu dokonanego z naruszeniem zobowiązania przed jego formalnym wycofaniem. W szczególności Sąd pominął całkowicie zmiany wprowadzone do systemu zobowiązań wynikające ze zmian wprowadzonych rozporządzeniem nr 461/2004³⁷.

76. Po pierwsze³⁸, instytucje zarzucają Sądowi, że naruszył prawo w zakresie, w jakim uznał w niniejszej sprawie, że pobór ceł od wspomnianych wyżej przywozów ma „moc wsteczną”. Z jednej strony, Sąd nie przedstawił żadnego uzasadnienia co do takiej domniemanej mocy wstecznej. Z drugiej strony, takie założenie narusza pojęcie mocy wstecznej zgodnie z jego wykładnią w orzecznictwie³⁹ i stanowi naruszenie art. 10 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 16 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

77. Po drugie, Komisja, popierana przez Radę⁴⁰, podnosi, że zaskarżony wyrok jest obarczony naruszeniem prawa w odniesieniu do wykładni art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Takie przepisy rozporządzenia podstawowego, wynikające ze zmian w przepisach antydumpingowych wprowadzonych rozporządzeniem nr 461/2004, stanowią wystarczającą podstawę prawną dla pobrania ceł od przywozu, w odniesieniu do którego stwierdzono naruszenie zobowiązania.

78. Jiangsu kwestionuje te zarzuty odwołania. Po pierwsze, sporne rozporządzenie nakłada cła z mocą wsteczną, wykraczając poza to, co jest dozwolone na mocy rozporządzeń podstawowych. Sąd słusznie zatem stwierdził, że rozporządzenia te nie stanowią wystarczającej podstawy prawnej dla przyjęcia przepisów spornego rozporządzenia.

79. Po drugie, w przypadku naruszenia warunków zobowiązania z art. 8 ust. 9 i art. 13 ust. 9 odpowiednio podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wynika, że cła, które nie miały zastosowania w konsekwencji przyjęcia zobowiązania, stosuje się automatycznie do przywozu dokonanego od dnia wycofania zobowiązania, a nie do wcześniejszego przywozu. Zdaniem Jiangsu, jak uznał Sąd, w systemie ustanowionym na mocy rozporządzeń podstawowych cła z tytułu naruszenia zobowiązań nie mogą zostać nałożone z mocą wsteczną poza granicami proceduralnymi określonymi w przepisach wymienionych w pkt 71 powyżej. Prawo Unii nie upoważnia w żaden sposób Komisji do unieważniania faktur i nakazania organom celnym pobrania ceł z mocą wsteczną od wcześniejszego przywozu dopuszczonego do swobodnego obrotu w przypadku braku rejestracji

³⁷ Rozporządzenie Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 384/96 w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej oraz rozporządzenie (WE) nr 2026/97 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2004, L 77, s. 12).

³⁸ Zobacz zarzut drugi odwołania Komisji oraz pierwszą część zarzutu drugiego odwołania Rady, które są skierowane przeciwko pkt 119, 129–132, 138, 140–147 i 151 zaskarżonego wyroku.

³⁹ Instytucje powołują się na wyroki: z dnia 15 marca 2018 r., *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 78); z dnia 19 czerwca 2019 r., *C & J Clark International* (C-612/16, niepublikowany, EU:C:2019:508, pkt 52–58).

⁴⁰ Zobacz zarzut trzeci odwołania w sprawie C-439/20 skierowany przeciwko pkt 119, 130–138, 140–147 i 151 zaskarżonego wyroku.

i nałożenia ceł tymczasowych. Zdaniem Jiangu jedynym celem zmian wprowadzonych w 2004 r. było, po pierwsze, umożliwienie wycofania zobowiązania i zastosowania cła za pomocą jednego aktu prawnego poprzez zakończenie wcześniej obowiązującej uciążliwej podwójnej procedury, która przewidywała interwencję zarówno Komisji, jak i Rady, a po drugie, określenie obowiązkowych terminów zakończenia dochodzeń w sprawie domniemanych naruszeń zobowiązań.

c) Analiza prawna

80. Na wstępie należy przypomnieć, że w systemie zobowiązań ustanowionym na mocy art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego z ust. 1 tych artykułów wynika, że pod warunkiem tymczasowego stwierdzenia odpowiednio dumpingu lub subsydiowania i szkody Komisja może przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zobowiązania, jeżeli uzna, że szkodliwe efekty zostaną usunięte⁴¹.

81. Skutki przyjęcia zobowiązania są wyraźnie uregulowane w akapicie drugim tych przepisów. Akapity te stanowią, że w takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania są obowiązujące, odpowiednio, tymczasowe cła nałożone przez Komisję lub ostateczne cła nałożone nie *mają zastosowania* do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań⁴².

82. Ustęp 9 wyżej wymienionych artykułów rozporządzeń podstawowych reguluje sytuacje naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron lub wycofania przyjęcia zobowiązania przez Komisję. Przepisy te przewidują, że w takich przypadkach przyjęcie zobowiązania zostaje wycofane przez Komisję i *stosuje się (automatycznie)*⁴³ tymczasowe cło (antydumpingowe lub wyrównawcze) lub, co ma znaczenie w niniejszej sprawie, *ostateczne cło nałożone* przez Komisję.

83. Te przepisy rozporządzenia podstawowego w obecnej formie wynikające z reformy wprowadzonej przytoczonym rozporządzeniem nr 461/2004.

84. W niniejszych sprawach kluczowa kwestia dotyczy dokładnego zakresu skutków wycofania przyjęcia przez Komisję zobowiązania, w szczególności w przypadku naruszenia tego zobowiązania przez przedsiębiorstwo, które je podjęło. Kwestia ta wymaga wyjaśnienia zakresu przepisów zawartych w art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, zgodnie z którymi w takim przypadku ostateczne cło (antydumpingowe i wyrównawcze) nałożone przez Komisję „stosuje się” automatycznie. Celem wyjaśnienia zakresu tych przepisów jest ustalenie, czy w następstwie tego wycofania nałożone już ostateczne cła mają zastosowanie ab initio do przywozu eksportera odpowiadającego naruszonemu zobowiązaniu, dokonanego od czasu nałożenia cła ostatecznego (argument instytucji), czy też jedynie do przywozu dokonanego po formalnym wycofaniu zobowiązania (argument Jiangu, przyjęty przez Sąd).

⁴¹ Zobowiązanie jest zatem co do zasady przyjęte przed nałożeniem ostatecznego cła antydumpingowego lub wyrównawczego.

⁴² Wyróżnienie moje.

⁴³ W rzeczywistości tylko w art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego użyto przysłówka „automatycznie”.

85. Kwestia ta ma zasadniczy wpływ na zaskarżony przepis spornego rozporządzenia, a mianowicie na art. 2, ponieważ w przypadku, gdyby, jak twierdzi Jiangsu, ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze miały zastosowanie jedynie na przyszłość, to znaczy jedynie do przywozu dokonanego od czasu wycofania przez Komisję przyjęcia zobowiązania, Komisja nie mogłaby unieważnić faktur w ramach zobowiązania dotyczących przywozu dokonanego przed wycofaniem i nie mogłaby, wobec braku podstawy prawnej w tym względzie, nakazać pobrania ceł antydumpingowych i wyrównawczych nałożonych w rozporządzeniach nr 1238/2013 i nr 1239/2013.

86. W tym kontekście należy zatem dokonać szczególnej wykładni przepisów zawartych w art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem w celu dokonania wykładni przepisu prawa Unii należy wziąć pod uwagę nie tylko jego treść, ale także jego kontekst oraz cele, do których zmierza uregulowanie, którego ów przepis stanowi część⁴⁴. Geneza przepisu prawa Unii może również zawierać elementy istotne dla jego wykładni⁴⁵.

87. Z literalnego punktu widzenia brzmienie rozpatrywanych przepisów nie pozwala rozstrzygnąć w sposób decydujący kluczowej kwestii, o której mowa w pkt 84 powyżej, to znaczy, czy po wycofaniu przyjęcia zobowiązania ostateczne cła stosuje się ab initio, czy tylko do przywozu dokonanego po wycofaniu. Przepisy te stanowią bowiem jedynie, że cła stosuje się (automatycznie), bez dalszych uściśleń.

88. Jednakże z literalnego punktu widzenia łączne brzmienie przepisów art. 9 ust. 4 (który stanowi, że Komisja „nakłada” ostateczne cło), art. 8 ust. 1 akapit drugi (który stanowi, że tak długo, jak zobowiązanie jest obowiązujące, ostateczne cła „nie mają zastosowania” do odnośnego przywozu), jak również art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (który stanowi, że w przypadku wycofania przyjęcia zobowiązania cło „stosuje się automatycznie”) wydaje się być w pełni zgodne z wykładnią, zgodnie z którą stosowanie pierwotnie „nałożonego” ostatecznego cła zostaje zawieszona ze względu na przyjęcie zobowiązania („nie stosuje się”). W przypadku wycofania przyjęcia zobowiązania z powodu naruszenia tego zobowiązania takie zawieszenie nie byłoby już uzasadnione w odniesieniu do przywozu związanego z naruszeniem, do którego *stosuje się* zatem *automatycznie* już nałożone cło, którego stosowanie było zawieszona. To samo rozumowanie odnosi się do odpowiednich przepisów podstawowych rozporządzeń antysubsydyjnych.

89. Ponadto należy omówić pokrótce genezę tych przepisów, która była przedmiotem obszernej debaty między stronami. Jak już stwierdzono, mające znaczenie w niniejszych sprawach wersje przepisów zawartych w art. 8 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wynikają z reformy wprowadzonej rozporządzeniem nr 461/2004.

⁴⁴ Zobacz między innymi wyrok z dnia 2 grudnia 2021 r., Komisja i GMB Glasmanufaktur Brandenburg/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings (C-884/19 P i C-888/19 P, EU:C:2021:973, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo).

⁴⁵ Zobacz ostatnio wyrok z dnia 2 czerwca 2022 r., SR (Koszty tłumaczenia w postępowaniu cywilnym) (C-196/21, EU:C:2022:427, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

90. W tym kontekście istotny jest motyw 18 rozporządzenia nr 461/2004, który zawiera istotne wskazówki interpretacyjne w odniesieniu do przepisów wprowadzonych na mocy tego rozporządzenia, a następnie potwierdzonych w kolejnych wersjach rozporządzeń podstawowych⁴⁶.

91. Z motywu tego wynika, że celem reformy było uproszczenie żmudnej procedury, która w przypadku wycofania przyjęcia zobowiązania wymagała przyjęcia dwóch aktów prawnych, jednego przez Komisję (wycofanie) i jednego przez Radę (nałożenie ceł).

92. Jednakże z uważnej lektury tego motywu wynika, że reforma rzeczywiście doprowadziła do istotnej zmiany. Podczas gdy we wcześniejszym systemie w następstwie wycofania przyjęcia zobowiązania cło było „ponownie nakładane” przez Radę, w systemie obowiązującym po reformie cło już istnieje, a w drodze nowego aktu jednolitego Komisji zostaje uznane samo jego zastosowanie. Wynika z tego, że o ile we wcześniejszym systemie było jasne, że cło, które miało zostać nałożone, a zatem nie istniało w chwili wycofania przyjęcia zobowiązania, nie mogło być stosowane do przywozu dokonanego przed tym wycofaniem, o tyle w systemie obowiązującym po reformie już tak nie jest. Cło już istnieje, a w drodze tego aktu jednolitego, po wycofaniu przyjęcia zobowiązania zostaje uznane samo jego zastosowanie.

93. Z powyższego wynika, że geneza rozpatrywanych przepisów nie tylko wydaje się zgodna z wykładnią tych przepisów, o której mowa w pkt 88 powyżej, lecz raczej wydaje się przemawiać za taką wykładnią.

94. Jeśli zaś chodzi o analizę kontekstu, w jaki wpisują się rozpatrywane przepisy, odgrywał on zasadniczą rolę w analizie przeprowadzonej przez Sąd. W zaskarżonym wyroku Sąd oparł bowiem swój wniosek, dotyczący braku podstawy prawnej w rozporządzeniach podstawowych dla przyjęcia art. 2 spornego rozporządzenia, zasadniczo na stwierdzeniu, że kwestia podniesiona w niniejszej sprawie – a mianowicie, jego zdaniem, „nałożenie [...] ceł antydumpingowych i antysubsydyjnych, które byłyby należne w przypadku braku zobowiązania, które w międzyczasie zostało naruszone lub wycofane” – jest regulowana wyłącznie przepisami rozporządzeń podstawowych, o których mowa w pkt 71 powyżej, a mianowicie art. 8 ust. 10 i art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 10 i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego⁴⁷. Na tej podstawie Sąd odrzucił następnie w pkt 138 zaskarżonego wyroku wykładnię rozpatrywanych przepisów, o której mowa w pkt 88 powyżej.

95. Nie przekonuje mnie jednak rozumowanie przedstawione w tym względzie przez Sąd.

96. W tym względzie pragnę zauważyć przede wszystkim, że wniosek, do którego doszedł Sąd, nie znajduje moim zdaniem żadnego oparcia w motywach rozporządzeń podstawowych, o których mowa w pkt 133–136 zaskarżonego wyroku. Po pierwsze, jak słusznie twierdzi Komisja, motywy te nie mogą odnosić się do zmian wprowadzonych reformą dokonaną rozporządzeniem

⁴⁶ W motywie tym stwierdza się, że „[a]rtykuł 8 ust. 9 [poprzednio obowiązującego] podstawowego rozporządzenia antydumpingowego stanowi, między innymi, że w przypadku wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, nakłada się ostateczne cło, zgodnie z art. 9, na podstawie faktów ustalonych w kontekście dochodzenia, które doprowadziły do powstania zobowiązania. Postanowienie to prowadziło do czasochłonnej podwójnej procedury składającej się zarówno z decyzji Komisji o wycofaniu akceptacji zobowiązania oraz rozporządzenia Rady ponownie nakładającego cło. Biorąc pod uwagę, że postanowienie to nie pozostawia Radzie jakiegokolwiek uznaniowości w odniesieniu do wprowadzenia cła, jakie ma zostać nałożone w następstwie naruszenia lub wycofania zobowiązania lub w jego wysokości, uważa się za stosowną zmianę postanowień art. 8 ust. 1, ust. 5 i ust. 9, aby wyjaśnić zakres odpowiedzialności Komisji i umożliwić dokonywanie wycofania zobowiązania i nakładanie cła w jednym akcie prawnym”. Uważam zatem, że nieuwzględnienie przez Sąd znaczenia tego motywu w pkt 144 zaskarżonego wyroku jest błędne.

⁴⁷ Zobacz pkt 130, 137 i 141 zaskarżonego wyroku.

nr 461/2004, ponieważ były one już obecne w rozporządzeniach podstawowych przed tą reformą. Natomiast część z nich odnosi się do przepisów wymienionych w pkt 94 powyżej i dostarcza wskazówek interpretacyjnych w tym względzie.

97. Jeśli chodzi o art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i odpowiadający mu art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, jak wynika z motywów odpowiednio 14 i 12 rozporządzeń podstawowych, mają one wyraźne zastosowanie w dwóch przypadkach: w przypadku „podejrzanego naruszenia” lub „gdy dla uzupełnienia ustaleń niezbędne jest dalsze postępowanie”. Przepisy te zezwalają na nałożenie w takich przypadkach ceł tymczasowych. Wbrew temu, co orzekł Sąd, nie regulują one stosowania z mocą wsteczną ceł antydumpingowych i antysubsydyjnych, które byłyby należne w przypadku braku zobowiązania, które w międzyczasie zostało naruszone i wycofane⁴⁸. Są to jedynie przepisy, które w dwóch wymienionych wyżej sytuacjach pozwalają na zastosowanie środków tymczasowych, które można by określić jako „zabezpieczające”. Dowodem na to, że wspomniane przepisy nie regulują stosowania ceł z mocą wsteczną, jest fakt, że nie znajdują się one w artykułach rozporządzeń dotyczących mocy wstecznej, a mianowicie w art. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 16 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Z powyższego wynika, że wbrew temu, co stwierdził Sąd, przepisy te nie mogą realizować „zamiar[*u*] prawodawcy ustanowienia przepisów dotyczących procedur mogących znaleźć zastosowanie w celu wyciągnięcia konsekwencji z wycofania przyjęcia zobowiązania”⁴⁹.

98. Natomiast przepisy art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i odpowiadającego mu art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego regulują wyraźnie stosowanie ceł z mocą wsteczną w przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania. Przepisy te zezwalają w drodze wyjątku i z powodu naruszenia lub wycofania zobowiązania na zastosowanie z mocą wsteczną ceł ostatecznych do przywozu dokonanego przed nałożeniem ceł tymczasowych, z ograniczeniem do 90 dni i pod warunkiem, że przywóz ten został zarejestrowany. Przepisy owe umożliwiają zatem wyjątkowo, ze względu na naruszenie lub wycofanie zobowiązania, zastosowanie ceł ostatecznych nie tylko przed ich nałożeniem, lecz znacznie wcześniej, nawet 90 dni przed zastosowaniem *ceł tymczasowych*. Wynika z tego, że przepisy te nie tylko nie stoją na przeszkodzie wykładni art. 8 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, o której mowa w punkcie 88 powyżej, ale wydają się raczej przemawiać za taką wykładnią. Zezwalają one bowiem, w przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania, na stosowanie z mocą wsteczną ostatecznych ceł w znacznie wcześniejszej chwili w stosunku do chwili ich nałożenia. Z punktu widzenia systematyki wynika z tego, że a fortiori wymienione wyżej ust. 1 i 9 należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku naruszenia zobowiązania ostateczne cła należy uznać za mające zastosowanie od chwili ich nałożenia.

99. Z powyższych rozważań wynika, że zawarta w pkt 130, 137, 138, 141 i 144 zaskarżonego wyroku wykładnia art. 8 ust. 10 i art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 10 i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jest obarczona naruszeniem prawa.

100. W związku z tym argumentem, który skłania mnie w decydujący sposób do przychylenia się do wykładni art. 8 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w znaczeniu wspomnianym w pkt 88 powyżej, jest argument celowościowy.

⁴⁸ Zobacz pkt 130 zaskarżonego wyroku.

⁴⁹ Zobacz pkt 137 zaskarżonego wyroku.

101. Uważam, że zaproponowana przez Jiangsu i podtrzymana przez Sąd wykładnia tych przepisów prowadzi do utraty skuteczności (effet utile) systemu zobowiązań przewidzianego w rozporządzeniach podstawowych, zmniejszając w istotny sposób konsekwencje gospodarcze dla przedsiębiorstw podejmujących zobowiązanie w przypadku jego naruszenia. W takim przypadku przedsiębiorstwa te poniosłyby konsekwencje wyłącznie w odniesieniu do przyszłości, a nie w odniesieniu do przeszłości. Taka wykładnia znacznie ogranicza skutek odstrasżający, jaki negatywne konsekwencje naruszenia zobowiązania powinny wywierać na przedsiębiorstwa, które je składają, a zatem znacznie zmniejsza ich zachęty do przestrzegania zobowiązań. Jaki interes może mieć przedsiębiorstwo w przestrzeganiu zobowiązania, jeśli wie, że jeżeli je naruszy, to w każdym razie nie poniesie żadnych konsekwencji w odniesieniu do przeszłości?

102. Nie zgadzam się zatem z twierdzeniem Sądu zawartym w pkt 151 zaskarżonego wyroku, w którym podziela on argument Jiangsu⁵⁰, zgodnie z którym wycofanie zobowiązania stanowi samo w sobie wystarczająco istotną sankcję za jego naruszenie. Wręcz przeciwnie, zgadzam się z Komisją, która utrzymuje, że w niniejszej sprawie producent eksportujący i importer byli w pełni świadomi naruszenia oraz że w związku z tym nie ma powodu, aby chronić ich przed nałożeniem ceł.

103. Ponadto w orzecznictwie podkreślono wyraźnie, po pierwsze, że podstawowym celem przepisów rozporządzeń podstawowych w dziedzinie zobowiązań jest zagwarantowanie wyeliminowania szkodliwych skutków dumpingu wobec przemysłu Unii, a po drugie, że cel ten opiera się zasadniczo na obowiązku współpracy eksportera oraz kontroli prawidłowego wykonania podjętego przez niego zobowiązania w ramach stosunku zaufania, który jest podstawą zaakceptowania takiego zobowiązania przez Komisję⁵¹.

104. Moim zdaniem wykładnia przepisów rozporządzeń podstawowych, która poprzez znaczne ograniczenie konsekwencji w przypadku naruszenia podjętego zobowiązania znacznie zmniejsza zachęty do przestrzegania podjętego zobowiązania i do współpracy w ramach stosunku zaufania z Komisją, jest zatem nie do pogodzenia z wyżej wymienionym orzecznictwem.

105. Z całości powyższych rozważań wynika moim zdaniem, że przepisy art. 8 ust. 1 akapit drugi i art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 1 akapit drugi i art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego należy interpretować w ten sposób, że ostateczne cła antydumpingowe lub wyrównawcze nałożone odpowiednio na podstawie art. 9 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego lub art. 15 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego zostają zawieszane w odniesieniu do przywozu odpowiadającego zobowiązaniu ze względu na przyjęcie przez Komisję zobowiązania. W przypadku wycofania przez Komisję przyjęcia zobowiązania ze względu na naruszenie zobowiązania zawieszenie to nie wydaje się już uzasadnione w odniesieniu do przywozu związanego z naruszeniem, do którego ma zatem automatycznie zastosowanie cło już nałożone, którego stosowanie zostało zawieszane. Wynika z tego, że wycofanie przyjęcia zobowiązania w następstwie jego naruszenia skutkuje tym, że pierwotnie nałożone ostateczne cła są automatycznie stosowane do przywozu odpowiadającego zobowiązaniu, które zostało naruszone, w związku z czym ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze, dotyczące tego przywozu, stają się automatycznie należne ab initio.

⁵⁰ Zobacz pkt 151 zaskarżonego wyroku, który odnosi się do jego pkt 125.

⁵¹ Zobacz w odniesieniu do art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego wyrok z dnia 22 listopada 2012 r., Usha Martin/Rada i Komisja (C-552/10 P, EU:C:2012:736, pkt 36 w związku z pkt 24).

106. Moim zdaniem wykładni tej nie podważa argument podniesiony przez Jiangsu, zgodnie z którym, gdyby ją przyjąć, pobranie ab initio ostatecznych ceł po wycofaniu zobowiązania byłoby możliwe nie tylko w przypadkach naruszenia zobowiązania przez przedsiębiorstwo, lecz również w przypadku, gdyby Komisja zdecydowała w ramach szerokiego zakresu swobodnego uznania przyznanego jej w orzecznictwie o wycofaniu zobowiązania z innych powodów, np. w przypadku, gdyby zobowiązanie nie było już wykonalne, lub nawet w przypadku, gdyby producent eksportujący zamierzał wycofać zobowiązanie.

107. W tym względzie pragnę zauważyć, że chociaż, jak wynika z orzecznictwa⁵², Komisja ma swobodę uznania w celu ustalenia, czy należy wycofać przyjęcie zobowiązania, czy też nie należy go wycofać, z tego samego orzecznictwa wynika, że ta swoboda uznania musi być wykonywana zgodnie z zasadą proporcjonalności. Oznacza to, że (negatywne) konsekwencje wykonywania tego uprawnienia muszą być proporcjonalne do interesu, dla którego owo uprawnienie jest wykonywane. W niniejszej sprawie, jak wynika z rozważań przedstawionych w pkt 101-104 powyżej, proporcjonalne byłoby pobranie ab initio ostatecznych ceł od przywozu odpowiadającego zobowiązaniu, które zostało naruszone, ze względu na naruszenie tego zobowiązania przez przedsiębiorstwo, które je złożyło.

108. Podsumowując, z powyższego wynika, po pierwsze, że w świetle wykładni zaproponowanej w pkt 105 powyżej, w niniejszej sprawie, w następstwie wycofania przyjęcia zobowiązania złożonego przez Jiangsu z powodu jego naruszenia, nie miało miejsca zastosowanie z mocą wsteczną ostatecznych ceł antydumpingowych i wyrównawczych. Wynika z tego, że pkt 129–132, 138 i 141 zaskarżonego wyroku są obarczone naruszeniem prawa oraz że zarzut drugi odwołania Komisji i pierwsza część zarzutu drugiego odwołania Rady powinny zostać uwzględnione.

109. Po drugie, zaskarżony wyrok narusza prawo w odniesieniu do wykładni art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, a zatem podniesiony przez Komisję zarzut trzeci odwołania powinien zostać również uwzględniony.

2. W przedmiocie zarzutów odwołania dotyczących zarzutu niezgodności z prawem

110. W ramach zarzutu czwartego odwołania podniesionego przez Komisję i w ramach drugiej części zarzutu drugiego podniesionego przez Radę instytucje kwestionują pkt 153–158 zaskarżonego wyroku, w których Sąd uwzględnił podniesiony przez Jiangsu zarzut niezgodności z prawem wobec art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1239/2013, orzekając, że przepisy te nie mają zastosowania w niniejszej sprawie. W szczególności w pkt 157 tego wyroku Sąd oparł to uwzględnienie zarzutu na dwóch argumentach, powołując się na rozumowanie przedstawione w jego pkt 128–140.

111. W swoim pierwszym argumencie Sąd uznał, że przepisy będące przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem nie wchodzą w zakres przypadków objętych przepisami wskazanymi w pkt 94 powyżej, regulującymi wyłącznie nałożenie ceł antydumpingowych i antysubsydyjnych, które byłyby należne w przypadku braku zobowiązania, które zostało w międzyczasie naruszone lub wycofane. Jednakże w tym względzie, jak wynika z pkt 95-99 powyżej, analiza Sądu jest moim zdaniem obarczona naruszeniem prawa. Wynika z tego, że nie może ona stanowić podstawy zarzutu niezgodności z prawem. Z tych samych powodów należy również odrzucić drugi

⁵² Zobacz wyrok z dnia 22 listopada 2012 r., Usha Martin/Rada i Komisja (C-552/10 P, EU:C:2012:736, pkt 32).

argument przedstawiony w tym samym punkcie zaskarżonego wyroku, oparty na ogólnej systematyce rozporządzeń podstawowych. Argument ten opiera się również na analizie przeprowadzonej wcześniej przez Sąd, która jest obarczona naruszeniem prawa.

112. Uważam natomiast, że – jak twierdzi Komisja – upoważnienie do przyjęcia przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem jest objęte zakresem uprawnienia do ustanowienia w rozporządzeniu nakładającym cła antydumpingowe lub wyrównawcze „innych kryteriów” dotyczących pobierania tych ceł, jak stanowią art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego zgodnie z ich wykładnią dokonaną w orzecznictwie⁵³.

113. Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut czwarty odwołania podniesiony przez Komisję oraz druga część zarzutu drugiego podniesionego przez Radę powinny zostać uwzględnione oraz że w związku z tym zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony w całości.

VI. W przedmiocie skargi wniesionej w pierwszej instancji

114. Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.

115. Uważam, że dotyczy to niniejszej sytuacji. Z całości powyższych rozważań, w szczególności z wykładni art. 8 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, którą zaproponowałem w pkt 105 powyżej, wynika bowiem, że – wbrew ustaleniom Sądu – jedyny zarzut podniesiony przez Jiangsu w pierwszej instancji, dotyczący naruszenia art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, oparty na zarzucie niezgodności z prawem podniesionym wobec art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1239/2013, powinien zostać oddalony.

VII. W przedmiocie kosztów

116. Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, który na podstawie jego art. 184 § 1 ma zastosowanie do postępowań odwoławczych, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. W tych okolicznościach, ponieważ Komisja i Rada wniosły o obciążenie Jiangsu kosztami postępowania, proponuję, aby Trybunał obciążył Jiangsu, stronę przegrywającą sprawę, kosztami poniesionymi przez Komisję i Radę w pierwszej instancji oraz w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

⁵³ Zobacz w odniesieniu do art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego wyrok z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 57–60).

VIII. Wnioski

117. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał orzekł, co następuje:

- wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 lipca 2020 r., Jiangsu Seraphim Solar System/Komisja (T-110/17, EU:T:2020:315), zostaje uchylony;
- skarga wniesiona do Sądu przez Jiangsu Seraphim Solar System Co Ltd w sprawie T-110/17 zostaje oddalona;
- Jiangsu Seraphim Solar System Co Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym przez Komisję Europejską i Radę Unii Europejskiej.